

Slepenā biedrība SRJK

(Excerpt in Latvian)

Translated by: Māra Gredzena

Contact of the translator: mara.gredzena@gmail.com

no tilta ūdenī...

Skola ir vienas vienīgas mocības. Jo īpaši tāpēc, ka līdz gada beigām ir vēl tikai divas nedēļas, ārā spīd saule un tava skolotāja katru dienu trīssimtdivdesmittrīsmiljonus reižu atgādina, ka nākamgad, ceturtajā klasē, viss būs citādi. Ka viela būs grūtāka, ka vajadzēs vairāk censties, ka visa tava dzīve būs atkarīga no tām atzīmēm. Dāā, kāda dzīve, mīļo pasaulīt. Ārā viņu nepacietīgi gaida vasara un saule, un spēles, kuru gan interesē dzīve. Raivo gan patīk iet uz skolu, viņš labprāt spēlējas ar klasesbiedriem, labprāt skraida pa skolas spēļu laukumu. Tikai sēdēšana solā gan viņam briesmīgi krīt uz nerviem. Bet, liekot roku uz sirds, matemātika gan viņam patīk. Bet slovēņu valoda ir gatavais murgs, gatavās MOCĪBAS!!

Un šajā brīdī sēž latviešu valodas stundā, atkārtoti no, uz, iekšā, pie, ka/kad. Var jau būt, ka nemaz nebūtu tik briesmīgi garlaicīgi, ja mamma viņam to visu jau nebūtu izskaidrojusi jau sen, un ne tikai izskaidrojusi, ja viņam nebūtu katru dienu skaidrojusi ar piemēriem: KA netīrās apakšbikses iemet veļas grozā, tīrās apakšbikses izņem NO skapja, šķīvi liec UZ galda, maizes groziņu paņem NO virtuves skapīša un ievārijumu uzsmērē UZ maizes, KAD izņem matus NO ķemmes, iemet tos tualetes podā.

Tieši tas pats tagad ir latviešu valodas stundā: no skolas, uz skolu, uz kalna, no kalna, tikai garlaicīgi piemēri. Kāpēc latviešu valodas skolotāja nevarētu izmantot tādus piemērus, kā: pūķis no savas alas izlīda uz jumta, no jumta uz Pūķu tiltu, kur no rīkles tam izšāvās uguns uz garāmgājējiem tā, ka tie bailēs par savu dzīvību lēca no tilta upē. Tā kaut kā.

Jau vesela nedēļa bija pagājusi kopš pūķa apmeklējuma un Raivo katru vakaru saņēma drosmi, lai paskatītos pa logu. Katru vakaru bija vieglāk piecelties no gultas, pieiet pie loga un pārliecināties, ka viņu tur atkal negaida nekas. Domāju, nekas no pūķa. Vakar viņam sirds vairs nesitās kā negudra, ne no bailēm, ne arī no satraukuma. Viņš tikai piecēlās, paskatījās pa logu un uz jumtu, un nemanījās neko aizdomīgu, apgūlās atpakaļ gultā un mierīgi aizmiga. Pūķa vairs nebija. Iespējams, ka tā vispār nekad nebija. Iespējams viņam sestdien tas viss kopā tikai likās, iespējams viņš par to visu tikai sapņoja. Vecītim ar spieķīti un salmeni ar rozā plastmasas

puķītēm bija taisnība, ir labāk mazliet pagaidīt. Raivo gan tomēr katru dienu pārbaudīja grīdu un uzbērumu, lai varbūt tomēr beigu beigās atrastu kādas pēdas. Bet no pēdām nebija ne miņas.

“Nu? Raivo?”

Ak vai, ka tevi divi deviņi, tagad gan viņu atrada. Skolotāja taču. Kaut ko no viņa gribēja, kaut ko viņam acīmredzot prasīja, bet Raivo viņā neklausījās jau kādas divdesmit minūtes, ja ne pat ilgāk, viņam nebija ne jausmas, ko viņa gribēja.

“Hmm, jā, tas ir, kā to pateikt, gribu teikt, ka, hmmm, kā tas būs, nu, ja, patiesībā, jā, būtībā, hmmm...”

“Raivo! Lai gan tev varbūt šķiet, ka visu zini, tā nu nemaz nav.”

Atkal sākas, Raivo nodomāja. To nu gan man nemaz nevajadzēja. Kurš gan to vēl gribēs klausīties. Viņš precīzi zināja, kas sekos. Kaut kas par to, ka ir jācenšas, ka bez darba nav maizes, kurš augstu lido, tas zemu krīt, pēc tam visdrīzāk arī, ka pēc kara jau visi gudri, un tādā stilā. Labāk būs, ja šos gudrības plūdus apturēs uzreiz.

“Skolotāj, es tiešām ļoti atvainojos, jums taisnība, es neklausījos, aizdomājos un man patiešām žēl. Vai varētu, lūdzu, atkārtot jautājumu? Turpmāk es centīšos, lai tā vairs neatkārtotos.

“Labi jau labi, Raivo. Es tev jautāju, vai pateiksi divus piemērus ar vārdu grāmata. Ar vārdu grāmata mēs varam izmantot gan UZ un NO, KA un KAD.

Fuuu, šoreiz viņam paveicās. Šito vienkāršo triku viņam vienreiz uzticēja tētis: skolotājam ir laipni jāsaka, ka atvainojies un ka tas vairs neatkārtosies, un tā apturi viņas vārdu plūdus. Un tiešām līdz šim katru reizi šis triks nostrādājis. Viņa tētis ir patiešām īsts vecis.

“Glāzi ar ūdeni noliku UZ grāmatas, un KAD gribēju padzerties, paņēmu NO grāmatas. Grāmatā izlasīju tik īstu stāstu par pūķi, KA man pa īstam palika bail.

“Nu, tie ir patiešām interesanti piemēri, ļoti labi, Raivo.”

Vīrieša balss: “Vai tu meklē puķe?”

Erasmusa Stefanusa Drakofiliusa kungs: “Jā.”

Vīrieša balss: “Zinu, kur puķe.”

Erasmusa Stefanusa Drakofiliusa kungs: “Kā lūdzu?”

Vīrieša balss: “ZINU, KUR PUĶE!”

Erasmusa Stefanusa Drakofiliusa kungs:

“Atvainojiet, nesaprotu.”

Vīrieša balss: “Zinu, kur puķe.” “Zinu, kur.” Zinu, kam ir puķe.”

Erasmusa Stefanusa Drakofiliusa kungs: “Zināt?”

Patiešām zināt? Kas esat? Kas tur ir?”

Vīrieša balss (asi): “Tu gribi dabūt puķe?” Erasmusa Stefanusa Drakofiliusa kungs: “Vai gribu dabūt puķi?”

Protams, es labprāt dabūtu puķi.” Vīrieša balss: “Tu man nauda, es tev puķe.”

Erasmusa Stefanusa Drakofiliusa kungs: “Kas esat?”

Vīrieša balss: “Tu man nauda, es tev puķe.”

Erasmusa Stefanusa Drakofiliusa kungs: “Kur esat?”

Vīrieša balss: “Tu interesants?”

Erasmusa Stefanusa Drakofiliusa kungs: “Domājat, vai esmu ieinteresēts?”

Vīrieša balss (nepacietīgi): “Tu interesants?”

Erasmusa Stefanusa Drakofiliusa kungs: “Jā. Jā, esmu.”

Vīrieša balss: “Tu gaidi. Tu ziņa. Tev ir nauda. Tev ir eiras.”

Erasmusa Stefanusa Drakofiliusa kungs: “Kas jūs esat? Vai varu jums uzticēties? Nezinu”

Pī pī pī pī pī

Tagad mums jādod viņam mazliet laika, lai izdomā zvērestu.

Mazliet laika... Vēl mazliet laika..

Vēl pavisam mazlietiņ laika...

“Ha! Izdomāju! Izdomāju,” iesaucas Kajs. Ina par to nemanāmi pārgriež acis, Viks un Raivo ieinteresēti viņā klausās.

“Mēs esam četri, vai ne? Tā kā Uno, vai ne, kārtīs. Uno ir četras krāsas: zaļa, sarkana, dzeltena un zila. Mēs arī esam kā četras krāsas. Es piedāvāju, lai mūsu zvērests būtu: zvērests pie četrām krāsām. Un pēc tam katram no mums jāizvēlas savējā, un pie tās jāzvēr, ka nekad nevienam nestāstīs par karti. Un šīs četras krāsas pēc tam būs mums uzzīmētas uz rokas. Tā es piedāvāju.”

“Zvērests pie četrām krāsām! Vau, tas patiešām izklausās labi,” brīnums, ka Ina piebilst. Un pēc tam pat nedaudz lepni paskatās uz Raivo un Viku, sak, šis te ir mans dvīņubrālis. Arī Raivo un Vikam šī doma izklausās vairāk nekā lieliski. Zvērests pie četrām krāsām.

Raivo uzreiz saka: “Zaļa.” Nezinu, kāpēc izvēlējās zaļu, jo tā nemaz nav viņa mīļākā krāsa. Iespējams, pilnīgi noteikti iespējams, ka izvēlējās zaļu tāpēc, ka tā ir pūķa krāsa.

Viks grib dzeltenu, Ina sarkanu un Kajs zilu.

Tā kā nekādu krāsu nav pie rokas, Raivo aizskrien mājās pēc četriem flomāsteriem.

Pa to laiku pārējie gudroja, kādam ir jābūt zvērestam. Viks piedāvā: “Zvēru, ka nenodrošu karti.”

Kajs: “Nē, nē. Tas ir mazliet muļķīgi.

Ina: “Pēc manām domām jāsaka: zvēru pie četrām krāsām.”

Viks: “Jā, zvēru pie četrām krāsām, ka nekad ...” Ina: “.. un nemūžam...”

Kajs: “Nekas un nemūžam nozīmē vienu un to pašu.” Ina: “Jā, bet tā ir uzsvērtāk.”

Viks: “Jā, jā, domāju, ka tā labāk izklausās, kā to pateikt, tā nopietni, tā izklausās nopietnāk.”

Kajs: “Okei. Nekad un nemūžam, kaut arī mani briesmoklīgi mocītu...”

Ina: “Briesmoklīgi nav nekāds vārds.” Kajs: “Nē, ir gan. Es to tikko izdomāju.”

Ina: “Nu, beidz. Ja jau tu to izdomāji, tad tas nav nekāds vārds.”

Viks: “Man gan liekas forši. Kaut arī mani briesmoklīgi mocītu. Jā, domāju, ka ir forši.”

Ina: “Nu labi, labi.”

Kajs: “... neizpaudīšu kartes noslēpumu.”

“Ei, R, man ir viena feina ideja, patiešām, super ideja.

Ina atkal pārgriež acis, tieši tāpat kā iepriekš skaistulis Pēteris, Jūlijas jaunkundzes dēls.

Raivo un Viks mazliet samulst, Raivo gribētu pastāstīt Vikam par pūķi, un abi vēl atrodas konfidenciālas sarunas iespaidā.

“R, V, vai jūs mani dzirdat?” Kajs kļūst nepacietīgs.

Ina paskaidro: “Šodien pēc skolas ieņēmis galvā, ka jūs abus sauks par V un R. Un tagad vienkārši esat V un R. Es esmu I.”

“Bet viņi taču saprot, vai tev tiešām nonstopā jātēlo mamma? Nu, mana super ideja. Domāju, ka mums vajag nosaukumu, Es te mazliet padomāju un tad man radās ideja. Saplēsu papīru sešpadsmit bildītēs, zinājāt, ka mūsu vārdu burti visi kopā veido sešpadsmit, uz bildītēm uzrakstīju burtus no mūsu vārdiem, un tās sajaucu. Un ziniet, kas iznāca?” Kajs apklust un izteiksmīgi skatās.

Viks: “Kas tev iznāca?”

Kajs: “Kaut kas neticams, tā es jums tiekšu!” Raivo: “Ja?”

Kajs: “Paklausieties - SVINA ROKAS JA KIVI!” Viks: “Kas?”

Kajs: “Svina rokas ja kivi! Ja sajauc mūsu vārdu burtus, sanāk svina rokas ja kivi! Vai nav vienreizēji?”

Raivo: “Hmmmjā.”

Viks: “Svina rokas ja kivi?”

Kajs: “Vai nav superīgi? R? V? Vai pieleca?”

R un V nelec gaisā no priekiem, vispār viņam neatbild. Toties I ir prātīgāka un sāk pilnā balsī smieties.

“Nu, bet tu taču esi jucis. “Svina rokas, ja kivi?” Kas tas par nosaukumu, pilnīgi bezjēdzīgs. Kas tas vispār ir, svina rokas ja kivi? Kāds kivi sakars ar svina rokām?”

Kajs ir acīmredzami vīlies. “Nu jā, es zinu, bet tā labi izklausās. Ir vēl viens variants - svina kivi, ja rokas. Bet tā vispār nav nemaz smieklīgi. Mēs varam būt arī visi noraks jakai v. Vai visi noraks v jakai, bet svina rokas ja kivi noteikti ir labākā iespēja.”

“Man tas nosaukums šķiet pārāk garš,” beidzot ierunājās Viks.

“Jā, man arī,” Raivo viņam piekrīt. “Manuprāt, nosaukumam jābūt īsam. Kā PGC, slepenā biedrība PGC, vai dūre, kā sarkanā dūre.”

“Jā, es jau domāju, bet no R, V, K un I neko prātīgu nevar dabūt, tas ir, dūre ir forši, bet, kas būsīm mēs - KIRV? Rivk? Virk? Nē, nē, gan jau es izdomāšu ko prātīgu.”

“Bet jā, mums vajag nosaukumu, tā ir laba ideja,” Raivo piekrīt.

“Kāda laba, tā ir ūberforša ideja, man šķiet, ka svina roka ja kivi, domāju, ka svina rokas ja kivi ir reāli kruts nosaukums. Ir gan par garu, jā, bet domāju, ka tas vienīgais, ja.” Viks turpina prātošanu par nosaukumu ar jaunu spīdošu ideju: “Hmm, bet kā būtu, kā būtu, ja mēs būtu slepenā biedrība SRJK? Svina rokas ja kivi ir s-r-j-k, ne? S - svina R- rokas J-ja K- kivi.” Mēs varētu būt slepenā biedrība SRJK, un mums būtu superīgs īss nosaukums, un neviens pasaulē nekad neizdomātu, ko tas nozīmē!”

Pēc tam kādu brīdi visi četri klusē. Varbūt pārējiem trim šī ideja šķiet galīgi garām vai varbūt tieši otrādi. Varbūt pārējie trīs šajos klusuma mirkļos domā, ka tā patiesībā ir izcili spīdoša ideja, un, ka tiešām tā varētu saukties.

“Slepenā biedrība SRJK,” Raivo atkārto. “Tā gan mēs varētu saukties.”

“Man arī briesmīgi patīk,” Ina pēkšņi saka.

“Es tikai mazliet pielabotu, lai nav tieši tā kā tajā grāmatā, es labāk teiktu Apslēptā biedrība SRJK.”

“Njā, nu, labi, lai tā arī būtu. Lai gan es joprojām domāju, ka būtu jāatrod kas visprātīgāks,” piebilst Kajs.

Ina viņu uzreiz izlabo: “Prātīgāks.” Kajs: “Kas?”

Ina: “Prātīgāks, saka prātīgāks, nevis visprātīgāks. Var teikt arī visprātīgākais, bet ne visprātīgāks. Tas ir, var iteikt...”

Ina visdrīzāk turpinātu runāt, bet Kajs viņu asi pārtrauc: “Jā, mammu.”

Mazliet sarkanāks nekā parasti Raivo apsēžas aiz galdiņa tajā labirintā, kas viņām vienmēr šķitīs interesantākais, bet šoreiz to pat nepamana. Skatās burtos un tos arī pārskaita. Secina, ka ir 53. Un pēc tam secina, ka arī lielākais skaitlis kolonnās arī ir 53.

Un pēc tam - re kā!

Pie katra burta latīņu kolonnā ieraksta skaitli, pēc kārtas no 1 līdz 53. Un pēc tam pārraksta burtus blakus cipariem kolonnās, un pēc tam atnāk dusmīga skolotāja Marija – viņi četri ir pēdējie palikuši labirintā Etno Ābece – jādodas atpakaļ uz skolu.

Pa ceļam uz skolu četrotne skatās burtos:

eiuzkeizaraiosefalaukumupalabinopiusētadomesilmelķis

Lapiņa ceļo no viena pie otra un atkal atpakaļ. Ko tas varētu nozīmēt?

“Es zinu!” kāds iesaucās – neviens cits kā Kajs.

Ej uz ķeizara Jožefa laukumu pa labi no pilsētas domes ir mērķis!!”

“Kā?” Viks pamostas.

Kajs: “Skaties. EI ir ej. Pēc tam US KEISARA. Ķeizara. IOSEFA. Jožefa. J vietā ir i un ķ vietā k.

Raivo: “Tiešām. Vau, Kaj, super, tu esi ģēnijs! Tagad redzu - PA - LABI - NO - PILSĒTAS - DOMES - IR - MĒRĶIS.

Urā! Atradām, atradām!”

Viks: “Cik kūlīgi, Kaj, tu esi ģēnijs, mēs uzvarējām!” Ina: “Kur ir Ķeizara Jožefa laukums?”

Viks: “Kartē! Tur, kur šodien ... Martins Milzis ar sienāzi. Kas tur ir, domāju, tur, ak tā, teātris.”

Raivo: “Un blakus ir vagoniņš. Jā. Tas taču laukums. Bet jā, tur.”

Ina: “Kas ir pilsētas dome?”

Uz šo jautājumu atbildi nezina pat mūsu zvērinātie ļubļanieši. Labi vēl, ka jau tikuši līdz skolai, un datorklase ir vaļā. Ina apsēžas pie datora, un internetā uzreiz atrod atbildes - Ķeizara Jožefa laukums tagad ir Kraukļa laukums.

Raivo: “Ā, jā, tiešām, Kraukļa laukums, bija tāds rakstnieks vai kas tamlīdzīgs, mamma man stāstīja.”

Pilsētas dome ir tā ēka, kur tagad ir Jēkaba teātris -

Viks: “Jā, tieši tas, Jēkaba teātris, es zināju, ka ir teātris.”

- un Ļubļanas leļļu teātris. Un Martins Milzis ar sienāzi.

Viks: “Es taču teicu, ka Martins Milzis ar sienāzi.” Pa labi no pilsētas domes ir trošu vagoniņš.

